

*Збаразька централізована бібліотечна система
Методично – бібліографічний відділ*

*Серія:
«Ім'я в літературі»*

Учитель і поет: Олена Рутецька

Рекомендаційний бібліографічний посібник

м. Збараж - 2013

Укладач: Т. Кульпа, завідувачка методично-бібліографічного відділу центральної бібліотеки Збараської ЦБС.

Комп'ютерний набір: Л. Буряк

Відповідальна за випуск: О. Бойко, директор Збараської ЦБС.

У-90

Учитель і поет: Олена Рутецька [Текст]: реком. бібліогр. посіб. / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; уклад. Т. Кульпа. – Збараж: [б. в.], 2013. – 22 с.

Зростила і виколикала її щедра Тернопільська земля, оберігала від незгод у важкі воєнні роки безрадісного дитинства. І, до того ж, подарувала щирю творчу вдачу. Це про Олену Рутецьку, учителя і поета.

Вона закохана у квіти. Любить їх вирощувати, доглядати. І, мабуть, саме у поєднанні неповторної краси природи й образного поетичного слова, в цій одвічній гармонії земного і величного з'являються на світ і виростають чарівні квіти поезій.

Даний рекомендаційний посібник складається з 5-ох розділів.

Документи у розділах зібрані в алфавітній послідовності.

При підготовці посібника використано не лише матеріали, які є у фондах Збараської централізованої бібліотечної системи, а й використано матеріали автора, ілюстрації світлин. У разі їх відсутності можна скористатися послугами міжбібліотечного абонементу.

Видання адресоване широкому загалу користувачів. Окрім того, ним можуть скористатися бібліотечні та клубні працівники, педагоги шкіл району, краєзнавці.

Електронну версію посібника розміщено на веб-сайті Збараської ЦБ <http://zbarazh-library.com.ua>.

Життєвий і творчий шлях Олени Василівни Рутецької

На мальовничій Волино-Подільській височині, серед зелених Медоборів, по ярах, горбках і видолинках розкинулося старе місто, місто козацької звитяги, місто-заповідник Збараж, районний центр Тернопільської області. За 7 км. від нього у с. Красносільці 22 червня 1937 року народилася Олена Василівна Рутецька. Її батько, Василь Миколайович, спочатку працював біля землі, а згодом став залізничником. Усе життя його супроводжувала музика: він, будучи скрипалем, керував ансамблями, оркестром. Мати, Євгенія Петрівна, працювала, ініціативна. Палка патріотка, вона хотіла дати дочці ім'я Леся.

До початку навчання в школі Леся (її все-таки так звали в сім'ї, незважаючи на заборону церкви зареєструвати під таким іменем) при допомозі рідного дядька Ілька навчилася читати, писати. Тож в роки, коли німецько-фашистські окупанти забрали її тітку в Німеччину на примусові роботи, писала їй листи. Саме тому їй не дістався «Буквар», яких було обмаль у 1944 році в Красносільській семирічці, першокласницею якої вона стала.

Ще змалку любила танцювати, співати, виразно читати улюблені в родині твори, особливо поезії Тараса Шевченка. Під час літніх канікул з власної ініціативи організовувала драматичні вистави у stodolі. Коли «режисеру» здавалося, що у п'єсі замало добра, щастя, то він «дописував» дію, як було це із п'єсою Тараса Шевченка «Назар Стодоля». Такі

своєрідні дитячі пустощі були вельми корисними, бо будили в душі вогник творчості.

Весною 1950 року у зв'язку з переведенням батька на роботу у м. Збараж змушена була покинути рідне село, школу та продовжити навчання у 7 класі районної школи №1. Однак дівчина пішки щодня долала 14 км. (сім вранці і сім у післяобідній час), ідучи з міста в село, щоб закінчити 6-ий навчальний рік з рідним класом. Далі навчалася у м. Збаражі. Не оминула районного палацу творчості дітей та юнацтва. Не забуваються Олені Василівні ролі Галі з п'єси Т. Шевченка «Назар Стодоля», Оксани з «Різдвяної ночі» М. Гоголя. Закінчила середню школу №1 у 1954 році. Довго вагалася між вступом на філологічний факультет університету і Харківський залізничний інститут. Любов до рідного слова перемогла. Прививала їй цю любов Уляна Іванівна, вчителька мови Красносільської семирічки, а згодом Анастасія Данилівна Кобікова, яку, через багато-багато років, розшукала вже вчителька української мови та літератури Олена Василівна і організувала її приїзд із Полтави на зустріч у м. Збараж з колишніми випускниками.

У 1954-59 рр. навчалася у Чернівецькому державному університеті (філфак). Не полишила любові до декламацій, мистецтва танцю, театру. В «Будці. Ч. 28» І. Франка грала не лише на сцені актового залу університету. П'єсу записали на радіо. Співакторами були студенти Анатолій Литвинчук (пізніше головний режисер обласного театру ім. О. Кобилянської), Віктор Косяченко (згодом викладач кафедри літератури ЧДУ), Володимир Галюк (тепер-журналіст), Ольга Бойко. Рецензував виставу Ростислав Пилипчук, що пов'язав своє життя з Київським театральним інститутом. Для

дипломної роботи також обрала ідейно-художній аналіз драматичного твору - п'єси І. К. Микитенка «Соло на флейті».

Зразу після закінчення навчання працювала в редакції Глибоцької районної газети. Де б не знаходилась далі (в заочній, денній школах, ліцеї) і на яких би то не було посадах – заступника директора з виховної чи навчально-виховної роботи, методиста руно, -

все ж редакційний дух ніколи

в душі не гаснув і не чах.

Постійно друкувала статті, нариси про вчителів, працівників освіти, матеріали на морально-етичні теми.

Працюючи в школі, організувала й керувала роботою творчої групи по вивченню й впровадженню досвіду вчителя Сквирської СШ Київської області В. І. Цимбалюка з розвитку творчих здібностей учнів з рідної мови. Не оминала літературних дат, організовувала свята рідної мови, на яких частими гостями були не лише педагоги, громадськість, а й письменники Буковини. Впродовж усіх років праці керувала гуртками, якщо не драматичним, то літературно-творчим клубом «Едельвейс», з якого вийшли поети, редактори столичних журналів, кандидати наук, режисери, журналісти, заслужені артисти, переможці олімпіад, різноманітних конкурсів, в т. ч. «Буковинська зіронька»

Під її керівництвом випускники написали 5 наукових робіт про поетів рідного краю, відмінний захист яких дав можливість вступити на філфак без екзаменів. За роки педагогічної праці у вчительки – велика галерея вихованців-філологів, працівників освіти. Впродовж 35 років – незмінний керівник райметодоб'єднання вчителів рідної мови та літератури. Її роботу – вчителя-методиста – оцінено багатьма грамотами району, області, республіки. Вона – відмінник

освіти України. О. В. Рутецьку першу в районі удостоєно звання лауреата педагогічної премії ім. О. Поповича. Досвід її роботи вивчено й узагальнено в області.

Перші поетичні спроби проявилися в неї ще у шкільні та студентські роки. Активно розвивались вони під час праці в редакції районної газети. Не менш важливу роль у сприйнятті світу через власні вірші зіграла районна літературно-мистецька студія «Витоки» при районній газеті «Новий день», якій зверх 35 років. Цілющі джерела прекрасного беруть свої витoki з сердець, по вінця переповнених любов'ю. Перші керівники тоді ще клубу «Витоки» Володимир Белко, згодом Юрій Петричук відкривали захоплюючий і неповторний світ краси слова для всіх, хто приходив на його засідання. Тут співпрацювали і співпрацюють І. Д. Семенюк, Семен Продан, Євген Дмитрашко, Зотій Герман, Раїса Рязанова, Родіка Загарюк, Володимир Шова, Марина Симко-Сидоряк, Василь Жовтук, Григорій Траф'юк, Микола Плешкан та ін. Нині «Витоки» активно діють. Ними керує О. Приходько-Возняк. Певний час її заступником була О. В. Рутецька. Видається однойменний альманах, відбуваються презентації збірок, члени студії виступають перед громадськістю селища, області, в навчальних закладах, на телебаченні.

Зустрічі з творчими людьми, особлива атмосфера спілкування завжди збагачують. Олені Рутецькій пощастило навчатись на філфаці в одній групі з Наталею Кашук (до нині береже її листи з Києва), Богданом Мельничуком – вимогливим і принциповим ученим і поетом. Тут доля звела з людьми, які стали відомими літературознавцями, поетами: Анатолієм Добрянським, Степаном Будним.

«Ще в студентські роки Богдан Мельничук познайомив мене з молодим поетом Дмитром Павличком, який тримав у руках першу власну тонесеньку збілочку «Любов і ненависть». Він подарував її мені з написом «На щастя і любов». З тих пір я кілька разів мала змогу бачити поета, в тому числі у вчительському крузі. Д. Павличко повторив уже на солідному виданні вибраної поезії автограф – такі самі слова, як і на першій збірочці, не забуваючи про перші зустрічі. Вони були короткими, але запам'ятовувалися філологу на все життя, адже поет завжди закликав дбайливіше доглядати наш неоціненний національний скарб – рідну мову. Читав свої ще ненадруковані вірші», - згадує Олена Рутецька.

Як керівник «Едельвейсу» возила дітей на зустрічі-семінари в м. Чернівці, де познайомилася з Михайлом Івасюком, Миколою Бучком, Тамарою Севернюк, Борисом Бунчуком, Володимиром Михайловським, Віталієм Колодієм, Оксаною Довгань, Григорієм Шевченком. На зустріч з школярами запрошувала Галину Тарасюк, Віктора Косяченка, Михайла Івасюка, Богдана Мельничука, Марію Матіос, Віру Китайгородську.

Зустріч школярів, педколективу з Михайлом Івасюком – майстром художнього відображення життя, в т. ч. Буковини, була незабутньою. «Пам'ятаю, - згадує Олена Василівна, - що попросила Михайла Івасюка після зустрічі зробити запис у Почесній книзі відвідувачів кабінету літератури. Він задумався: «А що б вашим юним поетам таке гарне написати?». Я й кажу: «Для них усе, що Ви напишете, буде найкращим. Хоч поети полюбляють вірші...». І письменник залишив дорогоцінну пам'ять – власноруч написаний вірш.

І коли я почала розпитувати, чи багато їх у нього є, сказав, що десь є розкидано потрохи. Кажу: добре було б їх

побачити разом. Письменник посміхнувся і пообіцяв, як вистачить часу, зібрати їх докупи. Жаль, що збірка поезій, яка вийшла, викликана страшною і жорстокою подією для батька – смертю сина».

Члени гуртка зав'язали листування з Іваном Драчем, Всеволодом Нестайком, Миколою Братаном, Дмитром Павличком, Сергієм Бурлаковим, Оленою Матушек. Зустрічалася з Вікторією Врублевською, яка написала твір про Ольгу Кобилянську, з Домкою Ботушанською, Михайлом Слабошпицьким, листувалася з ними. На прислані їй з Києва твори – історичний роман «Берестечко» Ліни Костенко, роман-есе «Марія Башкирцева» Михайла Слабошпицького – друкувала перші відгуки в «районці».

Організовувала літературно-краєзнавчі екскурсії. Сама свідок відкриття музею-садиби О. Кобилянської у Димці в 1973 році, вона везе учнів у музеї Снятина, Русова, Чернівеччини, Львова, знайомить їх з Наталією Семанюк – дружиною Марка Черемшини, неодноразово відвідує Анну Душак – поетесу, прикуту до ліжка.

Брала участь з «Едельвейсом» у Всеукраїнських святах творчої молоді у містах Житомирі, Кіровограді. Там також були цікаві зустрічі з багатьма письменниками.

Серйозно віднестись до власної поезії, яку до того часу друкувала в районній та обласній пресі, порадили Олені Василівні Рутецькій її дядько Ілля Яремчук, письменники Галина Тарасюк, Михайло Слабошпицький.

За порадою М. Слабошпицького у 1997 році із його вступним словом від імені видавництва «Рада» видає у Києві першу поетичну збірку «Великдень». Вона не залишилась непоміченою не лише в Глибокій, на Буковині, але й на Тернопіллі, в Києві. Відгуки на збірку з'явилися в «районці»,

газетах «Чернівці», «Буковина», «Українська мова і література в школі», «Народне слово», «Вільне життя», «Крайова освіта». Поезії із збірки друкують «Дивослово» - освітянський журнал, альманах «Ластівка». Відгуки на твори одержує із міст Запоріжжя, Києва, Збаража. Зокрема, в газеті «Вільне життя» (Тернопіль) знайомить з поетесою Володимир Кіріндась.

У 2005 році видає збірку «Рути цвіт», передмову до якої написала член Національної спілки журналістів України Валентина Лучак. Художник – Раїса Рязанова. Книгу присвячено Іллі Яремчуку – «Людині, найдорожчій нашій родині». До збірки внесено й ті поезії, що стали піснями. Музику до них написали самодіяльні композитори Микола Плешкан, Віра Франчук, Іван Сандул, Галина Семенюк.

Творча дружба Олени Рутецької і Миколи Плешкана, давня й плідна, дала глибочанам першу пісню про селище, позивними якої починаються місцеві радіотрансляції.

27 листопада 2005 року Олена Рутецька стала лауреатом премії ім. Ольги Кобилянської «за вагомий внесок у розвиток літератури, пропаганду творчості О. Кобилянської серед учнівської молоді, активну громадську діяльність в ім'я незалежності України».

У кінці 2005 року в житті Олени Василівни відбулася подія, яка стане для неї незабутньою. Це зустріч з педколективом, школярами, громадськістю, однокласниками с. Красносільці на Тернопіллі, де вона народилась і проживала 13 років. Зустріч, яка витримала 55-річний іспит часом. Земляки з цікавістю слухали «Красносільський цикл» поезій, ще ніде не друкований. Учні декламували напам'ять поему поетеси «Неповторний слід» про Іллю Яремчука –

палкого патріота, що також народився у с. Красносільці, почесного громадянина №1 м. Збаража.

Вона з любов'ю береже збірник спогадів і переказів старожилів і сучасників про Красносільську парафію церкви св. Великомученика Димитрія «Духовний оберіг», подаровану їй упорядником Михайлом Мурмілем, в якій є сторінки, присвячені її дядькові Іллі Яремчуку та пам'яті про зустріч з нею.

Науковий співробітник Національного заповідника «Замки Тернопілля» Наталія Ганусевич виявила бажання глибше опрацювати творчий доробок Олени Рутецької, популяризувати його в районній газеті «Народне слово».

У 2007 році у видавництві «Зелена Буковина» вийшла з друку третя збірка поетеси – «Барви життя», у якій авторка «з вершин власного високоліття вдивляється в далечінь минулого, а також охоплює зором сучасне життя». Новий творчий доробок Олени Рутецької містить також пісенні тексти, твори про красу навколишньої природи. У них – погляд на звичайні речі небуденним сприйняттям людини, залюбленої у рідний край та його людей.

У тому ж таки 2007 р. у видавництві «Золоті литаври» надрукована збірка «Я з вами не розминулась», присвячена рідному Глибоцькому ліцею, шановним колегам, ювілейним випускам шкіл, митцям, членам літературно-мистецьких клубів «Витоки», «Едельвейс», письменникам, далеким і близьким.

Презентація двох останніх збірок відбулася у Глибоцькому ліцеї, де Олена Василівна вчила рідної мови, плекала творчу юнь довгі роки.

Із-за сімейних обставин поетеса у 2011 році, залишивши свою другу батьківщину – Буковину, повернулася

у першовитоки – Галичину, у місто Збараж, де продовжує друкувати поезії і прозу у районній газеті «Народне слово».

Живе вона, як писала журналістка Валентина Лучак ще задовго до виходу її поетичних збірок, «в одвічній гармонії земного і величного – в любові до квітів й образного поетичного слова».

Щиро... про О. Рутецьку

- Упродовж всього життя супроводжує Олену Рутецьку поезія. Як стан душі. Як потреба висловити сокровення. Як зачудованність величчю й незбагненністю світу. Як захоплення рідним українським словом, його виразністю й духовною пластикою.

Михайло Слабошпицький,
письменник м. Київ.

- Що ж можна додати до слів метра? (Михайла Слабошпицького – примітка наша). Хіба побажання, аби з Оленою Василівною завше був Великдень рідної мови, який святкує кожним словом її щира, ніжна і мужня поезія.

Галина Тарасюк, письменниця, м. Київ.

- Після першої особистої зустрічі з Оленою Василівною Рутецькою, про котру досі тільки заочно знала як про гарну вчительку і ліричну поетку, ніби напилася цілющої води з чистого джерела її душі...

Після нашої розмови просто схотілося забути про все суєтне, буденне, марудне і дивитися на цей світ з висоти пташиного польоту. Бачити тільки веселі барви, гарні настрої і любити людей так, як любить Олена Василівна. Любити добрих і злих, покаюнних і занепащених своєю безпросвітною облудою, яку, на жаль, принесли в наше життя влада і гроші...

Душа цієї напрочуд люблячої жінки народжена для любові. До людей, до квітів, які буйно цвітуть в її городчику з ранньої весни до пізньої осені, а ще – до українського слова.

Беру перо у руки...

Горю й згораю.

То дивні муки!...

Із попелу слова нетлінні

Воскресають!

Щирість і чуттєвість Олени Рутецької – у кожному рядочку її справді душевної поезії...

Може, тим і близька поезія Олени Василівни для людей, що вона завжди без зайвих словесних викрутасів, а легко і переконливо відгукується на всі події нашого сьогодення.

Леонтина Топало, член
Національної спілки жур-
налістів України.

- Кожен твір Олени Рутецької пройнятий любов'ю до людей, природи, рідного краю, де кожна квітка, кожне деревце і є поезією.

- Її поетичне слово – мов диво-сад, у якому є місце і ліриці, і роздумам над проблемами буття, і життєвій мудрості.

Вдячна долі, що українську мову й літературу у мене викладала Олена Рутецька. Великою честю вважаю, що написати передмову до збірки «Рути цвіт» довірила мені. Багато учнів Олени Василівни продовжили її справу і пішли вище вчителя – стали науковцями.

Валентина Лучак-Богдан,
член Національної спілки
журналістів України.

- Скільки б не говорив хороших слів, та найкраще скажуть про людину її справи, в даному випадку твори Олени Рутецької.

- Про Вас говорять вірші в кожне свято –
Багато добрих справ з життя узято...
Життєвий шлях учителя й поета
Ви торували вперто і завзято.

Олександра Возняк-Приходько,
член НСПУ та АУП смт. Глибока.

- Велике задоволення відчуває Олена Василівна, коли переконується, що її учні йдуть у життя з глибокими й міцними знаннями. Ще більша втіха словесника – від усвідомлення, що її вихованці люблять і любитимуть літературу всім серцем. А ще – від надії, що її учні й самі будуть творити – писати вірші, нариси, оповідання, рецензії тощо.

М. Білогірка, методист м. Чернівці.

- Не уявляю Глибоцького ліцею без Олени Василівни.

Дякуючи їй, мій старший син Павло досконало знає українську (а загалом – шість мов) і тепер викладає в Тель-Авівському університеті. З радістю ілюструвала збілочку О. Рутецької («Рути цвіт»), адже ми давні друзі по літстудії.

Раїса Рязанова, художник,
м. Чернівці.

- Спостережливість палає в душі авторки, а потім виливається в яскраві образи. Жваво відгукується вона на реалії нашого життя, а тому її вірші завжди злободенні, актуальні.

День незалежності –
такий жаданий,
омріяний
і вистражданий день,
що гоїть в серці
українця рани,
схиляє душу до пісень.
До урочистих,
до ліричних і веселих,
хоч не здобутками
лиш повниться життя.
Та слово незалежність
є магічним:
оновлює і мрію, і життя.

Все, чого торкається Олена Василівна, стає предметом високої поезії. Які ритми! Які образи! Яке багатство форм! Які почуття!

Моя поезія – то почуття,
Що ними сповнені людини груди,
Я чую тих сердець биття,
Словесну спрагу я гамую вашу, люди.

Можна без перестанку цитувати її поезії, але мушу відзначити: щоб написати такі вірші, мабуть, потрібно мати добре і щире серце. А цьому навчитись неможливо, такою треба народитись.

Гостре відчуття дійсності, глибокі роздуми над реаліями – все це притаманне авторці.

Про що б не писала, Олена Василівна проявляє чітку громадянську позицію, без зайвого галасу і псевдопатріотизму прославляє рідний край, свою Батьківщину.

Авторка йде в ногу з часом, хворіє його злободенністю.

Її поезії – не інсталяція на потребу сезонної моди, а справді художнє слово, що йде від серця, рветься з душі

Ніжність, витонченість, щирість притаманні її поезіям, а тому залишається лишень пожалкувати, що у своїй творчості Олена Рутецька недостатньо виділяє місця інтимній ліриці.

Зотій Герман, книголюб
сmt. Глибока.

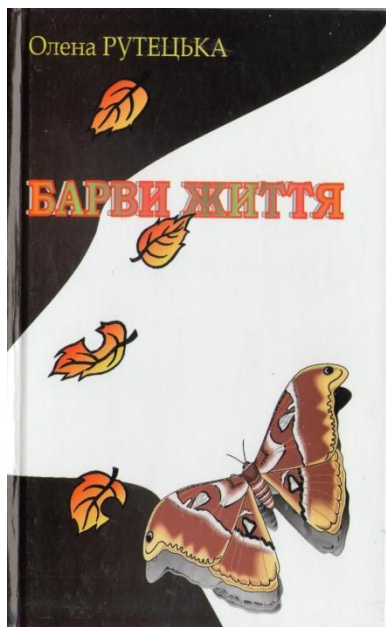
• Вперше я почула про цю чудову жінку (О. Рутецьку) від Михайла Мурміля (пенсіонера, а раніше вчителя Красносільської школи), який був упорядником і співавтором чудової книги «Духовний оберіг». Він разом з односельчанами по крупинках зібрав відомості про відомих людей, визначні події, про храми навколишніх сіл. В ній були і фото світлини зустрічі пані Олени з учнями, вчителями та

батьками у Красносільській школі, в якій вона колись навчалась. Я побачила, що односельчани дуже оберігають пам'ять про неї. У їхніх планах є відкриття сторінки пам'яті відомих людей села: де і буде займати значне місце п. Олена. Вони всі пишаються нею. І моє особисте побажання, щоб було побільше таких людей, які повертались на свою «маленьку Батьківщину» і залишали по собі слід у пам'яті.

Наталія Ганусевич, науковий
співробітник Національного
заповідника «Замки Тернопілля».

Поетичний світ творчості Олени Рутецької

Рутецька, О. Барви життя [Текст]: поезії та пісні / О.
Рутецька. – Чернівці: Зелена Буковина, 2007. – 112 с.

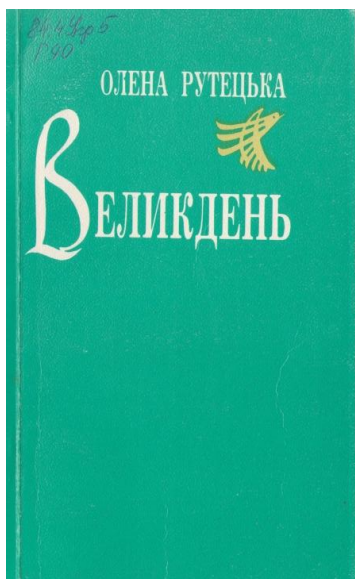
Сучасного читача важко подивувати чимось новим. Та серед безміру книжкового моря завжди на чільному місці будуть твори, у яких пріоритетом є одвічні людські цінності. Саме вони визначальні у творчості Олени Василівни Рутецької.

- У цій книжці авторка з вершин власного високоліття вдивляється в далечінь минулого, а також охоплює зором сучасне життя. Хіба може хто краще розповісти про війну,

аніж очевидець тих подій? Мабуть, ні. Тим паче, побачене, пережите змалечку, сприймається зовсім по-іншому: точно й виразно, тому зворушує до глибини душі, – так пише у передмові до збірки член Національної спілки журналістів України Валентина Лучак-Богдан.

«Барви життя» - третя поетична збірка авторки, у якій вона вдивляється в далечінь минулого, охоплює зором людини, закоханої в рідний край, сучасне життя, красу навколишньої природи.

Новий творчий доробок містить також пісенні тексти, покладені на музику Вірою Франчук.

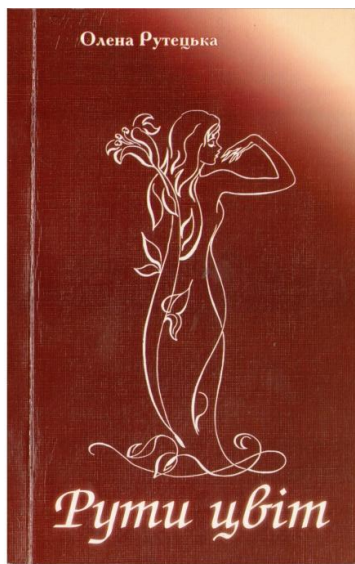
Рутецька, О. Великдень
[Текст]: поезії / О. Рутецька, - Київ:
Рада, 1997. – 48 с.

«Моя поезія – то почуття,
Що переповнили раптово
Гаряче серце – о серцебиття!
Тебе переповім у Слово.

Коли торкнувся легесенько струни
Поезії – легенько підспівати,
Одна мелодія єдиної весни
Звучить, звучить – не хоче
затихати... - ці слова авторки по

праву можна вважати епіграфом до першої збірки. Ця збірка – особлива, то цвіт душі, найсвітліше, найчистіше. Тому і названо «Великдень».

Поезія Олени Василівни торкнеться серця кожного, хто її читатиме. Тут спресована ціла гама почуттів, що бентежить душу. Вірші зачаровують, спонукають до роздумів.

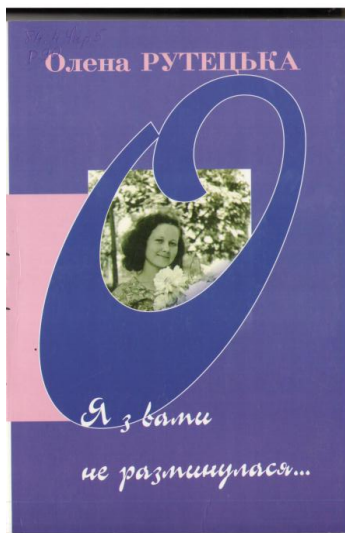
Рутецька, О. Рути цвіт [Текст]: поезії (О. Рутецька. – Чернівці: Зелена Буковина, 2005. – 152.

Своє життєве кредо Олена Василівна висловила у другій поетичній збірці «Рути цвіт»:

Я не трачу хвилинки –
Витираю пилінки з душі.

Сад поезій Олени Рутецької щедриться добірним урожаєм, обдаровує стиглими плодами творчості, адже більшість поезій написана вже у зрілому віці, коли багато пережито, осмислено, відчуте. Книга вчить любити рідне слово, природу краю, його людей, родину.

Поезії авторки покладені на музику композиторами Миколою Плешканом, Вірою Франчук та Галиною Семенюк.

Рутецька, О. Я з вами не розминулася [Текст]: поезії / О. Рутецька. – Чернівці: Золоті литаври, 2007. – 128 с.

Стежки моєї юності, «Я з вами не розминулася» – і в цьому найбільше щастя!... – автограф, який залишила Олена Рутецька для центральної книгозбірні м. Збаража, говорить сам за себе.

Четверта поетична збірка авторки, присвячена людям, яких вона зустріла на своєму життєвому шляху, які залишили яскравий слід у її пам'яті. У збірці розміщено багато світлин.

Творчість Олени Рутецької на сторінках преси та літературних збірників

Рутецька, О. «А глянь-но...» [Текст] / О. Рутецька // Гражда. – 2010. - №1. С. 49.

Рутецька, О. Будь, мово рідна! Чиста будь! [Текст]: вірші / О. Рутецька // Дивослов. – 1998. - №8. – С. 65.

Рутецька, О. Вірші [Текст] / О. Рутецька // Буковина. – 1985. – 17 груд., 1986. – 22 черв., 1988. – 19 жовт., 1999. – 9 квіт., 1999. – 17 груд., 2000. – 11 лют.

Рутецька, О. Вірші [Текст] // Літературно-мистецький альманах. – Глибока: Витоки – 1997. – с. 34-35, 2002. – с. 32-33, 2007. – С. 30-31.

Рутецька, О. Голос скрипки [Текст]: пам'яті батька / О. Рутецька // Народне слово. – 2013. – 1 лют.

Рутецька, О. Зимі [Текст]: Вірш / О. Рутецька // Народне слово. – 2013. – 22 берез.

Рутецька, О. З родинного джерела [Текст] / О. Рутецька // Народне слово. – 2013. – 15 лют.

Рутецька, О. З родинного джерела [Текст] / О. Рутецька // Народне слово. – 2013. – 1 берез.

Рутецька, О. Січневий оксамит. Зимові дива [Текст]: Вірші / О. Рутецька // Народне слово. – 2013. – 18 січ.

Рутецька, О. Сльози емігрантки [Текст]: Вірш / О. Рутецька // Народне слово. – 2013. – 5 квіт.

Рутецька, О. Нова хрестоматія [Текст] / О. Рутецька // Українська мова та література. – 1998. – 15 квіт.

Рутецька, О. Чиновнику [Текст] / О. Рутецька // Літературно-мистецький альманах. – Глибока: Витоки, 1999 – С. 22.

Рекомендована бібліографія про Олену Рутецьку

Білогорка, М. До джерел слова [Текст] / М. Білогорка // Радянська Буковина, 1988. -19 жовт.

Возняк, О. Нехай квітнуть едельвейси [Текст] / О. Возняк // Новий день. – 1987. – 27 черв.

Галиць, Г. «Едельвейс» веснує [Текст] / Г. Галиць // Новий день, 1988. – 16 квіт.

Галиць, Г. Розцвітай же, слово [Текст] / Г. Галиць // Новий день, 1988. – 7 жовт.

Ганусевич, Н. Магія чарівного слова Олени Рутецької [Текст] / Н. Ганусевич // Народне слово. – 2008. – 3 жовт.

Герман, З. Барви життя [Текст] / З. Герман // Новий день. – 2007. – 3 серп.

Герман, З. Магія художнього слова [Текст] / З. Герман // Новий день. – 2005. – 19 серп.

Герман, З. Щоб знали, де ти, Україно... [Текст] / З. Герман // Новий день. – 3 січ.

Григор'єва, С. Вже вдруге щедриться врожаєм сад поезії [Текст] С. Григор'єва // Новий день. – 2005. – 1 лип.

Драчковська, О. І оживе добра слава, слава України [Текст] / О. Драчковська // Новий день. – 1989. – 3 берез.

Кіріндась, В. Високі регістри вчительки [Текст] / В. Кіріндась // Вільне життя. – 1998. – 30 січ.

Кіріндась, В. Казковий край [Текст] / В. Кіріндась // Вільне життя. – 1998. – 13 лют.

Кіріндась, В. «Я розкрила двері в добро» [Текст] / В. Кіріндась // Народне слово. – 1998. – 30 січ.

Лучак, В. Виховуємо майбутню еліту [Текст] / В. Лучак // Новий день. – 1994. – 17 груд.

Лучак, В. Молюсь на тебе, Україно [Текст] / В. Лучак // Новий день. – 1994. – 9 лип.

Лучак, В. Щоб додалося радості й добра [Текст] / В. Лучак // Новий день. – 1994. – 30 квіт.

Молодинець, Б. «Витоки» збирають друзів [Текст] / Б. Молодинець // Новий день. – 1987. – 5 груд.

Руснак, Л. Я розкрила їм двері в Добро [Текст] / Л. Руснак // Крайова освіта. – 2000. – 17 трав.

Тарасюк, Г. «Великдень» Олени Рутецької [Текст] / Г. Тарасюк // Чернівці. – 1997. – 21 листоп.

Топало, Л. По бездоріжжю до людських сердець... [Текст] : Л. Топало // Публіцистичне видання Л. Топало – Чернівці: Зелена Буковина. – 2008. – с. 5-7.

Топало, Л. Я не поет, я – вчителька! [Текст] / Л. Топало // Новий день. – 2007. – 30 листоп.

Траф'юк, Г. Неповторний світ краси [Текст] / Г. Траф'юк // Новий день. – 1987. – 31 жовт.

Фаріон, А. Паростки «Едельвейса» [Текст] / А. Фаріон // Ластівка. – 1996. - № 1-2. – С. 22-25.

Зміст

1. Життєвий і творчий шлях О. В. Рутецької	3
2. Щиро... про Олену Рутецьку	11
3. Поетичний світ творчості Олени Рутецької	16
4. Творчість О. Рутецької на сторінках преси та літературних збірників	19
5. Рекомендована бібліографія про О. Рутецьку	20

